

Arrest

nr. 180 006 van 22 december 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 7 oktober 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 september 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 22 september 2016.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BAKI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, wordt op 13 juni 2012 aangetroffen in illegaal verblijf.

Op 13 juni 2012 wordt hem een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 10 juni 2013 wordt verzoeker opgesloten in de gevangenis te Aarlen onder aanhoudingsmandaat van de onderzoeksrechter.

Op 12 juni 2013 wordt hem, bij vrijlating uit de gevangenis, een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven (bijlage 13).

Op 22 april 2014 wordt verzoeker aangetroffen te Geel. Er wordt een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld waarin onder meer het volgende wordt genoteerd: *“Hij beweert een zwangere vrouw te hebben in Brussel maar hij mag zijn kind niet zien. (...) Toen hij vrijgelaten werd heeft hij een vrouw leren kennen en haar zwanger gemaakt. Zij kan nu elk moment bevallen en weigert elk contact met hem.”*

Op 22 april 2014 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 22 april 2014 wordt ten opzichte van verzoeker een inreisverbod genomen voor een duur van twee jaar (bijlage 13sexies).

Op 22 mei 2014 en 19 november 2014 wordt verzoeker aangetroffen in illegaal verblijf.

Op 27 mei 2015 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en dit wordt hem dezelfde dag ter kennis gebracht. Het beroep tegen deze beslissing is gekend onder rolnummer 175 244.

Op 6 september 2015 wordt verzoeker aangetroffen. Er wordt een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld waarin het volgende genoteerd staat: *“Betrokkene heeft asiel aangevraagd in België. Hij heeft een Belgische vriendin die hem onderhoudt maar hij weigert om onze diensten te vertellen wie zijn vriendin is. Hij wacht op een proces om zijn kind terug te krijgen, zijn kind zou in België wonen maar hij wilt niet zeggen hoe zijn kind heet of waar deze woont.”*

Op 6 september 2015 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten genomen (bijlage 13). Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 159 713 van 12 januari 2016 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 1 juni 2016 wordt verzoeker opgesloten in de gevangenis te Turnhout onder aanhoudingsmandaat van de onderzoeksrechter.

Op 4 juli 2016 wordt verzoeker in de gevangenis van Turnhout gehoord door een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken. In het schriftelijk verslag daarvan staat onder meer het volgende te lezen:

“Partner: V.C. (°(...) 1957, Belg)

Zoon: L.H.A.) 2014 (betrokkene verklaart dat zijn zoon in Brussel woont, en dit samen met de moeder L.H.C. Verder verklaart betrokkene dat hij zijn zoon niet erkend heeft bij de geboorte, en de jongen daardoor ook op naam van de mama staat ingeschreven. Volgens betrokkene is een rechtszaak lopende bij de familierechtbank hiervoor, hij meent dat hij in de nabije toekomst een DNA-staal zal moeten afleveren. Voor meer informatie over deze rechtszaak verwijst hij naar zijn advocaat B.S.).”

Op 12 augustus 2016 wordt verzoeker bij vonnis van de correctionele rechtbank van Turnhout veroordeeld tot 12 maanden gevangenisstraf waarvan 6 maanden met uitstel gedurende vijf jaar.

Op 22 september 2016 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing:

“Aan de Heer , die verklaart te heten::

naam: E. A.,

voornaam: M.

geboortedatum: (...)1987

geboorteplaats: /

nationaliteit: Marokko

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België onmiddellijke te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

Op 12/08/2016 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 12 maanden gevangenisstraf waarvan 6 maanden gevangenisstraf met uitstel van 5 jaar door de rechtbank van Turnhout voor diefstal met braak, inklimming, valse sleutels,

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Betrokkene heeft geen officieel verblijfsadres in België.

artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid

Op 12/08/2016 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 12 maanden gevangenisstraf waarvan 6 maanden gevangenisstraf met uitstel van 5 jaar door de rechtbank van Turnhout voor diefstal met braak, inklimming, valse sleutels,

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan bevelen om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 12/06/2013, 22/04/2014, 07/04/2015, 27/05/2015. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing. Het feit dat de partner (V.D.S. C. °(...)1957) en een minderjarig kind (L. H. A. °2014, welke betrokkene niet heeft erkend) van betrokkene in België verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is."

Op 22 september 2016 wordt ten opzichte van verzoeker een inreisverbod genomen (bijlage 13sexies). Deze beslissing maakt het voorwerp uit van het beroep gekend onder rolnummer 195 518.

2. Over de ontvankelijkheid

Ter zitting van 7 december 2016 doet de verwerende partij afstand van de in de nota aangevoerde exceptie van onontvankelijkheid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Enig Middel: Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 op de formele motivering, schending van artikel 7, 7/13 en 7/14 van de wet van 15/12/1980, schending van het redelijkheidbeginsel en van de zorgvuldigheidsplicht, schending van artikel 3 en 8 Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), machtsmisbruik:

8.1. Artikel 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen legt het bestuur de verplichting op om de genomen beslissing op afdoende wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

In de bestreden beslissing wordt er niet gemotiveerd waarom er met de familiebanden van verzoeker met zijn minderjarige zoon en met zijn partner geen rekening wordt gehouden.

Dat er geen enkel risico bestaat op onderduiken nu het vaste verblijfsadres van verzoeker wel gekend is door verwerende partij en verzoeker zelf spontaan zijn adres heeft meegedeeld. Dat hij geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten nu hij hiermee niet akkoord is daar

hij hierdoor wordt gescheiden van zijn kind en partner. Tegen het vorig bevel werd er een annulatieberoep ingesteld dat nog steeds hangende is bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zodat verwerende partij zich bezwaarlijk kon beroepen op het vorige bevel ter verantwoording van de huidig bestreden beslissing.

De motivering van de bestreden beslissing is in werkelijkheid niets anders dan slechts een stijl- en standaardformule die op geen enkele wijze beschouwd kan worden als een afdoende motivering van de bestreden beslissing. De bestreden beslissing steunt derhalve niet op afdoende, ter zake dienende, pertinente en deugdelijke motieven.

8.2. Artikel 7 Vreemdelingenwet bepaalt : "1 Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven: 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;"

Het feit alleen dat verzoeker niet beschikt over een geldig visum of wettig verblijf, is geen toereikende reden om hem in casu het bevel te geven het grondgebied te verlaten. Dat er immers meer voordelige bepalingen zijn vervat in een internationaal verdrag die voorrang hebben op artikel 7 Vreemdelingenwet. Er is met name een schending van artikel 3 en 8 EVRM. De bestreden beslissing werd dan ook genomen met schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 en 8 EVRM.

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten ten onrechte verwijst naar het artikel 7, 3° van de Vreemdelingenwet aangezien er meer voordelige bepalingen zijn vervat in een internationaal verdrag, met name artikel 8 EVRM.

Dat onvoldoende rekening werd gehouden met de duurzame relatie van verzoeker met zijn Belgische partner en zijn kind.

Dat de bestreden beslissing zich hoe dan ook beslissend steunt op foutieve gegevens om haar beslissing te nemen. Dat bijgevolg het standpunt van de DVZ niet houdbaar is nu blijkt dat de DVZ de feiten foutief heeft beoordeeld; dat de DVZ geen rekening heeft gehouden met de relevante feiten en dat de DVZ sommige elementen van het dossier fout heeft beoordeeld.

Verwerende partij dient vermelde beslissing niet te nemen. Zij wordt hier niet geconfronteerd met een wettelijke verplichting, maar met een wettelijke mogelijkheid.

Bij het nemen van deze beslissing dient rekening te worden gehouden én met de stand van de procedure die de grond voor de aanwezigheid van verzoeker vormt én met de concrete omstandigheden van het dossier (lange verblijfsperiode in België, integratie, minderjarig kind dat legaal verblijft, familiebanden...).

Door dit niet te doen maakt verwerende partij misbruik van haar macht.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt: "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

De bestreden beslissing omvat geen enkele overweging van deze verplichte afweging. Een verwijzing naar artikel 7 en 74/14 van de Vreemdelingenwet is niet voldoende zonder de afweging van artikel 74/13 te maken. Dit is tevens een schending van artikel 8 EVRM (zie infra).

Dat er geen reden was om verzoeker het bevel te geven onmiddellijk het land te verlaten conform artikel 74/14 Vreemdelingenwet.

Een loutere verwijzing naar artikel 74/14 §3, 1°, 3° en 4° volstaat niet om af te wijken van de normale termijnen voor verwijdering van minimum zeven dagen tot maximaal dertig dagen. Deze bepaling houdt een mogelijkheid in (§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:) en hoegenaamd geen verplichting. Bijgevolg diende te worden gemotiveerd waarom er wordt afgeweken van de normale termijnen. De eenvoudige verwijzing beantwoordt niet aan de vereisten van dit artikel noch aan de motiveringsplicht.

Dat verzoeker steeds vrijwillig zijn adres heeft gemeld aan de overheden zodat er geen risico bestaat op onderduiken.

Vastgesteld moet worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de feiten niet correct heeft beoordeeld, en dat zij alleszins en minstens op grond daarvan op een onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.

8.3. Dat tevens een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld. Voornoemd beginsel legt de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen rekening heeft gehouden met de concrete omstandigheden van zijn situatie. Zo heeft zij ten onrechte geen rekening gehouden met volgende omstandigheden: dat

hij familiebanden heeft met een minderjarig kind waarmee hij een omgangrecht wenst uit te oefenen en ten aanzien van wie hij zijn verantwoordelijkheid als vader wenst op te nemen; de duur van het verblijf van verzoeker in België, zijn integratie; dat hij Nederlands spreekt en een Belgische partner heeft waarmee hij samenwoont;

Uit het voorgaande blijkt dienovereenkomstig dat de Dienst Vreemdelingenzaken de beginselen van behoorlijk bestuur niet heeft nageleefd, en dat haar handelwijze getuigt van onzorgvuldig bestuur.

8.4. Dat tevens de artikelen 3 en 8 EVRM werden geschonden door de bestreden beslissing.

Artikel 8 EVRM : "1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

De bestreden maatregel vormt een inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoeker en zijn recht op een familiaal en privéleven, en dient in overeenstemming te zijn met artikel 8 E.V.R.M. Het begrip familiaal en privéleven in artikel 8 EVRM sluit de relatie in van verzoeker met zijn ruime vrienden- en kennissenkring alsook zijn minderjarig kind en partner die in België verblijven.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Er bevinden zich voldoende elementen die toelaten aan te nemen dat verzoeker in België een privéleven heeft opgebouwd en dat de bestreden beslissing er voor zal zorgen dat het contact tussen verzoeker en zijn minderjarig kind en partner beëindigd en onmogelijk gemaakt zal worden. Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief privéleven elders. Dat het verderzetten van het privé- en gezinsleven elders onmogelijk is. Dat verzoeker niets meer verloren heeft in zijn land van herkomst en dat zijn zoon hem onmogelijk kan volgen.

Het minderjarige kind heeft zijn vader absoluut nodig voor zijn ontwikkeling, opvoeding en onderhoud. Elk normale vader-zoonrelatie wordt onmogelijk gemaakt. Verzoeker heeft omgekeerd ook het recht om contact te onderhouden met zijn minderjarige zoon waarvoor hij zijn verantwoordelijkheid wenst op te nemen. Door de bestreden beslissing, verliest hij ook zijn bestaande sociale netwerk en dient zij zijn leven terug op te bouwen in een voor hem vreemd land. Ook de scheiding met de partner zou een schending uitmaken van voormelde bepaling.

Gelet op de concrete situatie van verzoeker kan worden besloten tot een schending van artikel 8 EVRM. Verzoeker woont reeds jaren in België. Hij is volkomen geïntegreerd in de Belgische samenleving. Hij spreekt de Nederlandse taal en deelt de Belgische normen en waarden. Hij heeft niets meer verloren in zijn thuisland. Hij is zonder enige twijfel zeer sterk geïntegreerd in de Belgische samenleving. De bestreden beslissing is compleet disproportioneel. De belangen van de overheid wegen niet op tegen deze van verzoeker.

Gelet op alle bovenstaande feiten dient te worden besloten tot een onevenredige inmenging die niet noodzakelijk is in een democratische samenleving. Op grond van de boven vermelde feiten dient te worden besloten tot een schending van artikel 8 EVRM.

Een schending van artikel 3 EVRM staat ook vast. Het gaat hier om een absoluut verbod. Het gegeven dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen rekening houdt met het feit dat verzoeker dermate verknocht is met België, en zijn familiebanden, maakt in feite een onmenselijke behandeling uit. Het is de verplichting van de Dienst Vreemdelingenzaken om dit gegeven te onderzoeken (EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 77). Er moet in het kader van artikel 3 EVRM rekening worden gehouden met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de betrokkene (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, §§ 128-129; EHRM 26 juli 2005, N. v. Finland, § 167 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine). De Dienst Vreemdelingenzaken wenst verzoeker terug te laten keren naar een land waar hij totaal niets meer verloren is, hetgeen in casu een schending is van voormelde bepaling.

8.5. Dat de motieven van de bestreden beslissing het dictum dan ook niet kunnen verantwoorden. Dat een schending van de formele en materiële motiveringsplicht dan ook vast staat, waarbij de bestreden beslissing het artikel 7, 74/13 en 74/14 Vreemdelingenwet van 15.12.1980, het zorgvuldigheidsbeginsel,

het redelijkheidsbeginsel, alsook artikel 3 en 8 EVRM schendt, en de verwerende partij haar macht misbruikt.

De bestreden beslissing is dan ook aangetast met een absolute nietigheid en kan geen gevolgen ressorteren wegens overtreding hetzij van substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen en/of wegens overschrijding of afwending van macht.

In toepassing van het middel is de bestreden beslissing dan ook nietig.”

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM:

“Waar verzoeker zich beroept op artikel 8 EVRM als hogere rechtsnorm en verwijst naar zijn legaal in België verblijvende minderjarige zoon, blijkt nergens uit het administratief dossier als zou verzoeker de wettelijke vader zijn dit kind en toont hij niet aan regelmatige contacten met zijn “zoon” te onderhouden. Integendeel blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker, tijdens het administratief verslag vreemdelingencontrole d.d. 22 april 2014, melding maakte dat hij na zijn vrijlating een vrouw had leren kennen die hij zwanger gemaakt had, die elk moment kon bevallen doch die elk contact met hem weigerde. Hij heeft verwerende partij nooit op de hoogte gebracht een gezinsleven met zijn zoon te leiden, conform artikel 8 EVRM. Hij heeft evenmin stappen ondernomen om die situatie te regulariseren en toont geen vader-zoon relatie aan. Hij beperkt zich tot ongestaafe beweringen. Artikel 8 EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat een algemene verplichting inhoudt om door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan. (EHRM, 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. The Netherlands, § 39).

De bestreden beslissing motiveert als volgt omtrent artikel 8 EVRM:

“Het feit dat de partner (VdS Carla °(...)1957) en een minderjarig kind (LHA °2014, welke betrokkene niet heeft erkend) van betrokkene in België verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit die bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.”

Verzoeker betwist niet een gevangenisstraf te hebben opgelopen van 12 maanden, waarvan 6 maanden met uitstel van 5 jaar voor diefstal met braak, inklimming, valse sleutels. Hij betwist evenmin dat zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Aangaande de schending van artikel 3 EVRM als hogere rechtsnorm, toont verzoeker niet aan in welke mate die rechtsnorm geschonden zou zijn door de bestreden beslissing. Hij doet niet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105 233; RvS 28 maart 2002, nr. 105 262; RvS 14 maart 2002, nr. 104 674; RvS 25 juni 2003, nr. 120 961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123 977). Daarenboven valt het verknocht zijn met België, en het er hebben van familiebanden niet onder de bescherming van artikel 3 EVRM. Er wordt geen schending van artikel 3 EVRM aangetoond.

Bovendien is het zo dat verzoeker niet regelmatig verblijft, zodat hij principieel geen rechten kan doen gelden die aan regelmatig verblijf zijn verbonden. Het onvoorwaardelijk verbinden van de uitoefening van een recht op privé- en gezinsleven aan een recht op verblijf, zou ook leiden tot een ongeoorloofde omzeiling van de in het Rijk geldende wettelijke bepalingen.

De procedure kan via de geëigende weg ingeleid worden.

Verzoeker maakt geen schending aannemelijk van een hogere rechtsnorm.”

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de

opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de vreemdelingenwet en artikel 74/14 van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort en niet in het bezit is van een geldig visum, dat hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare of de nationale veiligheid te kunnen schaden, en dat geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan omdat er een risico bestaat op onderduiken, omdat verzoeker een gevaar is voor de openbare orde of de nationale veiligheid en omdat verzoeker niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven.

Waar verzoeker aanvoert dat de bestreden beslissing geen motivering bevat waarom er met de familiebanden van verzoeker geen rekening wordt gehouden, wordt opgemerkt dat de bestreden beslissing in dit verband wel een motief bevat, met name *“Het feit dat de partner (V.D.S. C. °(...)1957) en een minderjarig kind (L. H. A. °2014, welke betrokkene niet heeft erkend) van betrokkene in België verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.”*

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De schending van de formele motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Inzake het motief over zijn familie voert verzoeker aan dat niet wordt gemotiveerd waarom geen rekening wordt gehouden met de familiebanden. Uit het desbetreffend motief in de bestreden beslissing blijkt echter duidelijk dat de verwerende partij meent dat verzoekers familiebanden ondergeschikt zijn aan de inbreuken die verzoeker gepleegd heeft die de openbare orde van het land schaden. Verzoeker betwist dit motief niet in het kader van de door hem aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht.

Waar verzoeker kritiek uit op de motieven die betrekking hebben op de reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan (het risico op onderduiken, het geen gevolg geven aan een eerder bevel) wordt opgemerkt dat verzoeker geen belang meer heeft bij deze kritiek, nu hij zich nog steeds op het grondgebied van het Rijk bevindt en het bijgaand inreisverbod (dat aangevochten wordt in de zaak met rolnummer 195 518) hier niet naar verwijst.

Verzoeker wijst erop dat het motief dat hij niet over een geldig visum of een wettig verblijf beschikt, geen toereikende motivering is om hem *in casu* een bevel te geven om het grondgebied te verlaten. Hij meent dat er immers meer voordelige bepalingen zijn vervat in een internationaal verdrag, die voorrang hebben op artikel 7 van de vreemdelingenwet. Verzoeker vermeldt in dit verband de artikelen 3 en 8 van het EVRM. De aangevoerde schending van deze bepalingen wordt hieronder onderzocht maar kan, zoals

zal blijken, niet worden aangenomen. Verzoeker kan bijgevolg niet aanvoeren dat artikel 7 van de vreemdelingenwet *in casu* buiten beschouwing moet worden gelaten omwille van de primauteit van deze verdragsbepalingen.

Verzoeker meent dat geen rekening werd gehouden met de duurzame relatie met zijn Belgische partner en dat daarom de bestreden beslissing steunt op een foutieve feitenvinding. Uit het motief *“Het feit dat de partner (V.D.S. C. °(...)1957) en een minderjarig kind (L. H. A. °2014, welke betrokkene niet heeft erkend) van betrokkene in België verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.”* blijkt dat wel vermeld wordt dat verzoeker een relatie heeft met een Belgische onderdaan, wat verzoeker zelf ook stelt, zodat dit motief niet als een foutief gegeven kan worden beschouwd. Ook de vermelding dat verzoeker stelt dat hij een kind heeft maar dat hij dit kind niet heeft erkend, steunt op de gegevens van het dossier (verzoekers eigen verklaringen, afgelegd op 4 juli 2016 zoals weergegeven onder punt 1. van dit arrest), zodat ook dit niet kan aangemerkt worden als een foutief gegeven. Zoals reeds gesteld heeft de gemachtigde geoordeeld dat verzoekers familielevens niet opweegt tegen de inbreuken die de openbare orde van het land schaden.

Verzoeker stelt dat geen rekening werd gehouden met de concrete omstandigheden van het dossier, met name de stand van de procedure die de grond vormt voor zijn aanwezigheid in België, zijn lange verblijfsperiode, zijn integratie, zijn minderjarig kind, zijn familiebanden.

In dit verband moet worden opgemerkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten afdoende is gemotiveerd door een verwijzing naar de bepalingen van artikel 7 van de vreemdelingenwet die *in casu* van toepassing zijn en dat overeenkomstig artikel 74/13 moet blijken dat rekening werd gehouden met de in dat artikel opgesomde elementen. Wat betreft zijn (vermeend) kind en zijn relatie bevat de bestreden beslissing een motief. Wat betreft verzoekers integratie en lange verblijfsperiode, wordt erop gewezen dat het verzoeker vrij stond om in dit verband een aanvraag in te dienen op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker dit gedaan heeft en blijkt niet dat zich daarin stukken bevinden die zijn integratie zouden betreffen. Nu verzoeker over een eventuele integratie niets heeft meegedeeld aan het bestuur, kan het bestuur niet verweten worden hierover niets te motiveren in het bestreden bevel. In zover verzoeker met de verwijzing naar de stand van de procedure die de grond vormt voor zijn aanwezigheid in België, zou doelen op het feit dat er nog een procedure hangende is bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen het bevel van 27 mei 2015, wordt opgemerkt dat het beroep tegen dit bevel geen schorsende werking heeft en dat verzoeker omwille van dit beroep geen verblijfsrecht heeft, zodat er geen procedurele grond is voor zijn aanwezigheid in België.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.3.3. Verzoeker voert de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Hij meent dat de bestreden beslissing geen enkele overweging bevat in verband met deze verplichte afweging.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt :

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Verzoeker heeft nooit melding gemaakt van problemen met zijn gezondheid, zodat hierover niet gemotiveerd moest worden. Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker melding heeft gemaakt van zijn relatie met een Belgische vrouw en van een kind dat hij (nog) niet erkend heeft. Zoals reeds gesteld bevat de bestreden beslissing hierover wel een motivering. De omstandigheid dat verzoeker het inhoudelijk niet eens zou zijn met deze motivering, brengt niet mee dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet geschonden is. Verzoeker toont niet met concrete gegevens aan dat dit motief onjuist is of kennelijk onredelijk of dat bepaalde elementen over het hoofd zouden zijn gezien. Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM wordt verwezen naar de bespreking hieronder in dit arrest.

3.3.4. Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet, wordt herhaald dat verzoeker geen belang heeft bij dit onderdeel van het middel dat betrekking heeft op de termijn om het grondgebied te verlaten, omdat verzoeker zich nog steeds op het grondgebied van het Rijk bevindt en het bijgaand inreisverbod (dat aangevochten wordt in de zaak met rolnummer 195 518) hier niet naar verwijst.

3.3.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoeker voert aan dat geen rekening werd gehouden met de familiebanden die hij heeft met een minderjarig kind, met de duur van zijn verblijf, met zijn integratie en met het feit dat hij een Belgische partner heeft waarmee hij samenwoont.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat zich daarin geen stukken bevinden inzake verzoekers vermeende integratie, zodat hiermee geen rekening kon worden gehouden. Wat de duur van zijn verblijf betreft, wordt erop gewezen dat verzoeker nooit een legaal verblijf heeft gehad en dat uit de bestreden beslissing blijkt dat rekening werd gehouden met de vroegere bevelen die hem werden gegeven om het grondgebied te verlaten. Zoals reeds gesteld heeft verzoeker nooit aan het bestuur meegedeeld dat hij door zijn verblijfsduur een sterke vorm van integratie zou hebben waarmee rekening zou moeten worden gehouden. Wat het kind betreft, moet erop worden gewezen dat verzoeker zelf verklaard heeft dat hij dit kind (nog) niet heeft erkend (verzoekers eigen verklaringen, afgelegd op 4 juli 2016 zoals weergegeven onder punt 1. van dit arrest), zodat hij niet de juridische vader is van dit kind. Ook blijkt nergens uit dat verzoeker momenteel een feitelijke band met dit kind zou hebben, zodat verzoeker in dit verband geen rechten kan doen gelden. In de bestreden beslissing wordt er terecht op gewezen dat verzoeker dit kind niet erkend heeft. Uit de bestreden beslissing blijkt dat rekening werd gehouden met zijn relatie met een Belgische vrouw, maar dat hieraan wordt toegevoegd dat dit niet opweegt tegen de inbreuken die verzoeker gepleegd heeft die een schending inhouden van de openbare orde.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

3.3.6. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoeker met zijn betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

3.3.7.1. Verzoeker voert de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker wijst op zijn "*ruime vrienden- en kennissenkring alsook zijn minderjarig kind en zijn partner die in België verblijven*". Verzoeker stelt dat hij niets verloren heeft in zijn land van herkomst en dat zijn zoon hem onmogelijk kan volgen. Het minderjarig kind heeft zijn vader nodig voor zijn ontwikkeling, opvoeding en onderhoud. Verzoeker wenst verantwoordelijkheid op te nemen voor zijn zoon. Door de bestreden beslissing verliest hij zijn sociaal netwerk en moet hij zijn leven terug opbouwen in een voor hem vreemd land. De scheiding van zijn partner zou een schending uitmaken van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker is geïntegreerd in België.

3.3.7.2. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

3.3.7.3. De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoeker voert aan dat hij een minderjarig kind heeft dat een normale vader-zoon relatie moet kunnen ontwikkelen. Verzoeker wijst erop dat hij samenwoont met zijn Belgische partner. Verzoeker spreekt over sociale relaties, een vriendenkring en integratie.

In verband met het kind blijkt uit de stukken van het dossier het volgende.

Op 22 april 2014 wordt een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld waarin onder meer het volgende wordt genoteerd: *"Hij beweert een zwangere vrouw te hebben in Brussel maar hij mag zijn kind niet zien. (...) Toen hij vrijgelaten werd heeft hij een vrouw leren kennen en haar zwanger gemaakt. Zij kan nu elk moment bevallen en weigert elk contact met hem."*

Op 6 september 2015 wordt een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld waarin het volgende genoteerd staat: *"Hij heeft een Belgische vriendin die hem onderhoudt maar hij weigert om onze diensten te vertellen wie zijn vriendin is. Hij wacht op een proces om zijn kind terug te krijgen, zijn kind zou in België wonen maar hij wilt niet zeggen hoe zijn kind heet of waar deze woont."*

Op 4 juli 2016 wordt verzoeker in de gevangenis van Turnhout gehoord door een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken. In het schriftelijk verslag daarvan staat onder meer het volgende te lezen:

"Partner: V.C. (°(...) 1957, Belg)

Zoon: L.H.A.) 2014 (betrokkene verklaart dat zijn zoon in Brussel woont, en dit samen met de moeder L.H.C. Verder verklaart betrokkene dat hij zijn zoon niet erkend heeft bij de geboorte, en de jongen

daardoor ook op naam van de mama staat ingeschreven. Volgens betrokkene is een rechtszaak lopende bij de familierechtbank hiervoor, hij meent dat hij in de nabije toekomst een DNA-staal zal moeten afleveren. Voor meer informatie over deze rechtszaak verwijst hij naar zijn advocaat B.S.).”

Hieruit blijkt dat verzoeker geen relatie heeft met de moeder van het kind en dat dit kind niet door verzoeker erkend is. Enig bewijs van inmiddels gevoerde procedures inzake het kind wordt niet bijgevoegd. De vaststelling in de bestreden beslissing in dit verband “*een minderjarig kind (L.H.A. ° 2014, welke betrokkene niet heeft erkend*” is bijgevolg correct. Nergens blijkt dat verzoeker een feitelijke relatie onderhoudt met dit kind.

De relatie met de Belgische partner wordt aanvaard en vermeld in de bestreden beslissing.

Wat het kind betreft:

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie. Nu verzoeker op geen enkele manier duidelijk maakt dat hij enige feitelijke of juridische band heeft met het kind waarvan hij beweert de vader te zijn en geen enkel bewijs voorlegt van een eventuele procedure tot erkenning van dit kind, moet worden aangenomen dat er momenteel geen gezinsband is met dit kind en dat de verwerende partij artikel 8 van het EVRM niet schendt door louter te verwijzen naar het niet erkend kind en hier verder niet op in te gaan.

Wat de Belgische partner betreft:

Uit de bestreden beslissing blijkt dat het bestaan van een privé/gezinsleven met de Belgische partner dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM, niet wordt betwist.

Wat het privéleven van verzoeker betreft:

Uit de stukken van het dossier blijkt geen enkel element van integratie van verzoeker. Verzoeker die sinds 2012 in België verblijft en aan wie voorheen vier bevelen werden gegeven om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod voor twee jaar dat inmiddels verstreken is, heeft nooit melding gemaakt aan het bestuur van enige vorm van integratie. Alleszins blijkt dit niet uit de stukken van het administratief dossier en geeft verzoeker ter zake geen enkele concrete uitleg of aanwijzing in zijn verzoekschrift. Nu nergens uit blijkt dat verzoeker een beschermenswaardig privéleven zou hebben in België en hij geen enkel element in dat verband aanvoert, wordt aangenomen dat hierover niet afzonderlijk diende gemotiveerd te worden in de bestreden beslissing.

3.3.7.4. Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken is of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3

oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie eerste toelating.

In de bestreden beslissing wordt het volgende overwogen:

“Het feit dat de partner (V.D.S. C. °(...)1957) en een minderjarig kind (L. H. A. °2014, welke betrokkene niet heeft erkend) van betrokkene in België verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.”

Deze belangenafweging volstaat *in casu*, gelet op de elementen zoals die blijken uit het administratief dossier en hierboven werden besproken. Het bestuur heeft een zekere beoordelingsmarge. Zoals reeds gesteld heeft verzoeker nooit aan het bestuur enige informatie meegedeeld inzake zijn eventuele integratie. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven inzake de schending van de openbare orde geenszins betwist.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

3.3.8. Verzoeker voert ten slotte de schending aan van artikel 3 van het EVRM. Hij meent dat het een onmenselijke behandeling uitmaakt om hem uit België te verwijderen en dat hij geen banden meer heeft met Marokko.

Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

De Raad wijst erop dat verzoeker moet aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich evenmin. *In casu* beperkt verzoeker zich tot de bewering dat de verwerende partij verzoeker wenst terug te laten keren naar een land waar hij totaal verloren is, zonder de verknochtheid met België en zijn familiebanden hier in acht te nemen. De Raad wijst er op dat verzoeker nalaat *in concreto* uiteen te zetten op welke wijze artikel 3 van het EVRM in zijn geval geschonden is. Hij beperkt zich tot beweringen zonder deze te staven met enig begin van bewijs. Een schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak

gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend zestien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET